

บทที่ 1

ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการลงทุนในหลักทรัพย์

วัตถุประสงค์ของการศึกษาการวิเคราะห์หลักทรัพย์

ในอดีตนักวิเคราะห์หลักทรัพย์พยายามที่จะวิเคราะห์ว่าหลักทรัพย์ใดมีราคาต่ำกว่าที่ควรจะเป็นเพื่อจะได้ซื้อหลักทรัพย์นั้น และหลักทรัพย์ใดมีราคาที่สูงกว่าควรจะเป็น เพื่อจะได้ขายหลักทรัพย์นั้นออกไป ซึ่งจะทำให้ผู้ลงทุนได้รับผลตอบแทนสูงกว่าปกติ ต่อมาเมื่อตลาดหลักทรัพย์ได้รับการพัฒนา มีการแข่งขันกันทั้งด้านผู้ซื้อและผู้ขายมากขึ้น และการเสนอข่าวสารที่สมบูรณ์มากขึ้นทำให้เกิดแนวความคิดใหม่ว่าราคาหลักทรัพย์โดยทั่วไปจะสะท้อนถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่จะมีอิทธิพลต่อราคาอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะทำให้ราคา (price) ของหลักทรัพย์จะเท่ากับมูลค่าที่แท้จริง (intrinsic value) ของหลักทรัพย์เสมอ จึงเป็นการยากที่ผู้ลงทุนคนใดคนหนึ่งจะสามารถหาผลตอบแทนที่สูงกว่าปกติหรือสูงกว่าผู้ลงทุนอื่น ๆ โดยทั่วไปจะได้รับ ผู้ลงทุนแต่ละคนจะได้รับผลตอบแทนในอัตราเท่า ๆ กับผู้ลงทุนโดยทั่วไป เว้นแต่ผู้ลงทุนจะมีความรู้ความสามารถดังต่อไปนี้เป็นพิเศษกว่าคนอื่น

1. สามารถแสวงหาข่าวสารที่เป็น “ความลับ” หรือ “ภายใน” ของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์นั้น
2. มีเครื่องมือในการวิเคราะห์ดีกว่าคนอื่น
3. มีความสามารถในการพยากรณ์การเปลี่ยนแปลงปัจจัยต่าง ๆ เช่น กำไรสุทธิต่อหุ้น ผลสะท้อนจากการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี การพัฒนาทางเศรษฐกิจที่จะมีผลต่อธุรกิจที่กำลังวิเคราะห์

จากความสามารถพิเศษสามประการข้างต้น ความสามารถในข้อแรกเป็นความสามารถพิเศษที่ไม่อาจสร้างวิชาการใด ๆ มาช่วยเสริมสร้างความสามารถนี้ได้ แต่ความสามารถพิเศษสองประการหลังนักวิเคราะห์หลักทรัพย์สามารถเรียนรู้ สร้างสมได้จากวิชาการต่าง ๆ ดังนั้นวัตถุประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ จึงต้องการที่จะพัฒนาความรู้ความสามารถโดยสร้างเครื่องมือในการวิเคราะห์และพยากรณ์ที่จะนำไปใช้วิเคราะห์และพยากรณ์หลักทรัพย์เพื่อการตัดสินใจลงทุนในหลักทรัพย์ให้ได้ผลตอบแทนสูงกว่าผู้ลงทุนโดยทั่วไปที่ไม่มีความรู้ความสามารถเหล่านี้

แนวความคิดและหลักการต่าง ๆ ที่จะกล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทั้งตลาดหลักทรัพย์ที่พัฒนาแล้ว และที่กำลังพัฒนา

แนวความคิดเกี่ยวกับการลงทุน

ในระบบเศรษฐกิจที่มีเงินเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการ รายได้ของแต่ละบุคคลทำมาหาได้จะอยู่ในรูปของตัวเงิน และนำเงินที่หาได้นั้นจับจ่ายใช้สอยซื้อสินค้าและบริการเพื่อสนองความต้องการของตน ในบางขณะรายได้ที่ได้รับมานั้นสูงกว่ารายจ่าย ก็ทำให้มีเงินออมเป็นบวก (Positive Saving) คงเหลืออยู่ แต่บางครั้งรายได้ที่หาได้นั้นอาจต่ำกว่ารายจ่าย ก่อให้เกิดเงินออมเป็นลบ (Negative Saving)

จากการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีเงินออมเป็นบวก เงินออมนี้อาจจะถูกเก็บไว้เฉย ๆ จนกระทั่งถึงเวลาที่ความต้องการใช้จ่ายสูงกว่ารายได้ก็จะนำเงินออมนั้นมาใช้ หรือแทนที่จะเก็บเงินออมไว้กับตัวเฉย ๆ ก็อาจจะนำเงินออมนี้ไปหาผลประโยชน์ในรูปของการลงทุน (Investment) หรือการเก็งกำไร (Speculation) ในการยกเลิกการถือเงินไว้กับตัว โดยการนำไปหาผลประโยชน์นี้ ก็คาดหวังว่าเมื่อถึงระยะเวลาหนึ่งแล้วก็จะได้เงินนั้นคืนมาในจำนวนที่จะสามารถบริโภคสินค้าและบริการได้มากกว่าตอนที่นำเงินนั้นไปหาผลประโยชน์ ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลใดบุคคลหนึ่งมีความต้องการใช้จ่ายมากกว่ารายได้ที่เขาหาได้ในขณะหนึ่ง กล่าวคือมีเงินออมเป็นลบก็จะต้องนำเงินออมที่เขาสะสมไว้ (ถ้ามี) ออกมาใช้จ่าย หรือถ้าไม่มีเงินออมสะสมมา ก็จะต้องกู้ยืมจากบุคคลอื่นที่มีเงินออมเป็นบวก โดยที่เมื่อถึงเวลาคืนเงินยืม ผู้ยืมก็ต้องจ่ายคืนมากกว่าจำนวนที่ยืมมา นั่นคือผู้ยืมพอใจที่จะบริโภคสินค้าและบริการในขณะนี้มากกว่าที่จะบริโภคในอนาคต ถึงแม้ว่าปริมาณของสินค้าและบริการที่บริโภคในขณะนี้จะน้อยกว่าปริมาณของสินค้าและบริการที่จะได้บริโภคในอนาคต อัตราการแลกเปลี่ยนระหว่างการบริโภคสินค้าและบริการในอนาคตกับการบริโภคสินค้าและบริการในปัจจุบัน กล่าวได้ว่าเป็นอัตราดอกเบี้ย

ที่แท้จริง (Pure Rate of Interest) หรือเป็นค่าเวลาของเงินที่แท้จริง (Pure Time Value of Money) อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงนี้จะสูงหรือต่ำมากน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับอุปทานของรายได้ ส่วนเกิน (เงินออมที่เป็นบวก) และอุปสงค์ของการบริโภคส่วนที่เกินรายได้ (เงินออมที่เป็นลบ)

ตัวอย่างเช่น นาย ก. มีเงินเหลือใช้อยู่ 100 บาท ให้นาย ข. ยืมเป็นเวลา 1 ปี การที่นาย ก. จะให้นาย ข. ยืมก็เพราะหวังว่าเมื่อครบ 1 ปีแล้วจะได้บริโภคสินค้ามากกว่า 100 บาท ถ้า นาย ก. และนาย ข. ตกลงกันว่านาย ข. จะต้องจ่าย 104 บาท เพื่อให้นาย ก. บริโภคสินค้าได้สูงขึ้น 4 บาท หรือ 4 เปอร์เซ็นต์ ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงก็เท่ากับ 4 เปอร์เซ็นต์ ขอให้สังเกตว่า อัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง 4 เปอร์เซ็นต์นี้ เป็นปริมาณของสินค้าและบริการที่ นาย ก. จะได้รับบริโภคเพิ่มขึ้นจริง ๆ จากการที่นาย ก. ยอมละเว้นไม่ถือเงินไว้กับตัว หรือที่ นาย ข. ยอมจ่ายมากกว่าที่ตนได้บริโภค

เมื่ออัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงหมายถึง เฉพาะมูลค่าของสินค้าและบริการที่ได้บริโภคเพิ่มขึ้นจริง ๆ ดังนั้นถ้าคาดว่าอีก 1 ปีข้างหน้า ราคาสินค้าและบริการจะเพิ่มสูงขึ้น 8 เปอร์เซ็นต์ หรือมีอัตราเงินเฟ้อ 8 เปอร์เซ็นต์ กล่าวคือ ถ้าราคาสินค้าและบริการมีราคาในขณะนี้ 100 บาท อีก 1 ปี ข้างหน้าจะต้องจ่ายเงิน 108 บาท เพื่อซื้อสินค้าและบริการจำนวน 100 บาทในขณะนี้ เมื่อเป็นเช่นนั้น การที่นาย ก. จะได้รับบริโภคสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นจริง ๆ 4 เปอร์เซ็นต์ นาย ก. จะต้องปรับอัตราผลตอบแทนที่ต้องการให้สูงขึ้นอีก ประมาณ 8% เพื่อชดเชยกับค่าของเงินที่ตกลงไปเนื่องจากภาวะเงินเฟ้อ ดังนั้นอัตราผลตอบแทนที่ต้องการก็จะเท่ากับ 12 เปอร์เซ็นต์ นาย ก. จึงจะได้รับบริโภคสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นประมาณ 4 เปอร์เซ็นต์

จากที่อธิบายมาข้างต้นยังไม่ได้มีการกล่าวถึงความเสี่ยงที่อาจจะไม่ได้รับเงินคืน ผลตอบแทนที่ต้องการยังไม่ได้ครอบคลุมถึงความเสี่ยงนี้ สมมุติต่อไปว่า ถ้านาย ก. พิจารณาวิเคราะห์ความสามารถของนาย ข. ที่จะคืนเงินต้นพร้อมดอกเบี้ยแล้วไม่มั่นใจว่า นาย ข. จะสามารถชำระได้แน่นอน 100 เปอร์เซ็นต์หรือไม่เช่นนั้น นาย ก. ก็จะต้องปรับอัตราผลตอบแทนที่ต้องการให้สูงขึ้นเพื่อชดเชยกับความเสี่ยงภัยที่จะไม่ได้รับเงินคืนนี้ เช่น ต้องการเพิ่มขึ้นอีก 3 เปอร์เซ็นต์ เพื่อชดเชยความเสี่ยงภัย ดังนั้นอัตราผลตอบแทนที่ต้องการทั้งหมดจะเท่ากับ 15 เปอร์เซ็นต์ ($4 + 8 + 3 = 15\%$) โดยประมาณส่วนที่ต้องการเพิ่ม 3 เปอร์เซ็นต์นี้เรียกว่าค่าชดเชยความเสี่ยง (risk premium) ค่าชดเชยความเสี่ยงนี้จะมากน้อยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับความเสี่ยงของการลงทุนนั้น ๆ ถ้าความเสี่ยงภัยสูงค่าชดเชยความเสี่ยงก็จะยิ่งสูงขึ้นตามความเสี่ยง

ดังนั้นพอจะสรุปแนวความคิดเกี่ยวกับการลงทุนได้ว่า ในการที่ผู้ลงทุนตัดสินใจยกเลิกการถือเงินไว้กับตัว โดยการนำเงินนั้นไปหาผลประโยชน์ก็คาดหวังว่าจะได้บริโภคสินค้าและบริการมากขึ้น โดยที่ผลตอบแทนที่ต้องการก็จะต้องครอบคลุมถึงการเปลี่ยนแปลงอำนาจซื้อของเงินหรือภาวะเงินเฟ้อ และความเสี่ยงภัยต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นทำให้ผู้ลงทุนอาจจะไม่ได้เงินต้นและผลตอบแทนกลับคืนมาด้วย

คำจำกัดความของการลงทุน

จากแนวความคิดเกี่ยวกับการลงทุนที่อธิบายข้างต้นก็อาจให้คำจำกัดความการลงทุนได้ว่า การลงทุนคือการนำเงินไปมีข้อผูกพันสำหรับช่วงระยะเวลาหนึ่ง เพื่อที่จะให้ได้รับผลตอบแทนคืนมาในอนาคตที่จะคุ้มกับ

1. ค่าสูญเสียโอกาสสำหรับช่วงระยะเวลาที่เราไม่ได้ใช้เงิน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง (Pure Rate of Interest)

2. อัตราเงินเฟ้อที่คาดว่าจะเกิดขึ้น (Expected Rate of Inflation)

3. ค่าชดเชยความเสี่ยงต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น (Risk Premium)

ตามคำจำกัดความข้างต้น สามารถนำไปใช้ได้กับการลงทุนทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นการลงทุนทางตรง (Direct Investment) ในสินทรัพย์ที่มีตัวตน (Real Asset) เช่น การลงทุนในสินทรัพย์พวกเครื่องจักร ที่ดิน โรงงาน สินค้า วัสดุ หรือการลงทุนทางอ้อม (Indirect Investment) ในสินทรัพย์ทางการเงิน (Financial Assets) เช่น การลงทุนในหลักทรัพย์ต่าง ๆ เช่น หุ้นสามัญ หุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล โดยผู้ลงทุนจะพิจารณาเปรียบเทียบระหว่าง จำนวนเงินที่จะลงทุนซึ่งรู้แน่นอนแล้วกับจำนวนเงินที่คาดว่าจะได้รับ ว่าจำนวนที่คาดว่าจะได้รับนั้นคุ้มกับเงินลงทุนค่าเสียโอกาส อัตราเงินเฟ้อ และความเสี่ยงต่าง ๆ หรือไม่ อย่างไรก็ตามในหนังสือเล่มนี้ เมื่อกล่าวถึงการลงทุนส่วนใหญ่จะหมายถึง การลงทุนในหลักทรัพย์ต่าง ๆ

การลงทุนและการเก็งกำไร (INVESTMENT AND SPECULATION)

การลงทุนมีความหมายแตกต่างไปจากการเก็งกำไรในสองประเด็นคือประเด็นแรกแตกต่างกันในเรื่องระยะเวลาที่เงินลงทุนไปผูกพัน โดยทั่วไปเมื่อกกล่าวถึงการลงทุน มักจะคำนึงถึงความผูกพันของเงินลงทุนในระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนาน ในขณะที่การเก็งกำไร ความผูกพันของเงินลงทุนจะเป็นไปในระยะเวลาดำเนินการสั้น ประเด็นที่สองคือ มองในแง่ของความเสี่ยงและผลตอบแทน ในกรณีของการลงทุนผู้ลงทุนคาดหวังที่จะได้รับอัตราผลตอบแทนที่ต่ำสม่ำเสมอ

และระยะเวลายาวพอสมควร ภายใต้ความเสี่ยงภัยระดับหนึ่งซึ่งยอมรับได้ ในทางตรงกันข้าม การเก็งกำไร นักเก็งกำไรมุ่งหวังจะได้ผลตอบแทนจำนวนมากสูง ในระยะเวลาสั้น ๆ แล้วหันไปเก็งกำไรในสิ่งอื่น ๆ ต่อไป ภายใต้ความเสี่ยงภัยที่สูง โอกาสที่จะสูญเสียเงินทุนและกำไรมีมาก

ดังนั้นในการลงทุนซื้อหลักทรัพย์ประเภทเดียวกัน อาจจะเป็นการลงทุน หรือเป็นการเก็งกำไรได้อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ตัวอย่างการซื้อหุ้นสามัญของธนาคารกรุงเทพ จำกัด อาจจะเป็นการลงทุนหรือการเก็งกำไร ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้ซื้อ เช่น ผู้ซื้อหุ้นสามัญธนาคารกรุงเทพ จำกัด เพราะพิจารณาว่า ธนาคารกรุงเทพ จำกัด มีผลการดำเนินงานดี มีความเจริญก้าวหน้า มีนโยบายการจ่ายเงินปันผลสม่ำเสมอจะให้ผลตอบแทนดีพอสมควรเป็นระยะเวลานาน ภายใต้ความเสี่ยงที่พอสมควร เช่นนี้การซื้อหุ้นธนาคารกรุงเทพ จำกัด ก็เป็นการลงทุน แต่ถ้าผู้ซื้อซื้อเพราะคาดว่าราคาในอนาคตอันใกล้นี้จะสูงขึ้น จึงซื้อไว้เพื่อรอขายในช่วงที่ราคาสูงขึ้น จะเห็นได้ว่าผู้ซื้อมิได้พิจารณาถึงผลตอบแทนในระยะเวลาที่ยาวนาน เช่น เงินปันผล แต่หวังผลตอบแทนระยะสั้นคือกำไรจากการเปลี่ยนแปลงราคาเพียงอย่างเดียว ซึ่งเป็นการคาดคะเนในระยะสั้น ๆ และมีความเสี่ยงที่ราคาอาจจะไม่เป็นไปตามที่คาดไว้มาก การซื้อหุ้นธนาคารกรุงเทพ จำกัด ในแบบหลังก็เป็นการเก็งกำไร

หลักการและทฤษฎีที่กล่าวในหนังสือเล่มนี้จะอธิบายถึงการลงทุนเป็นส่วนมาก แต่ก็จะนำหลักการเหล่านั้นไปประยุกต์ใช้กับการเก็งกำไรได้เช่นเดียวกัน

การเก็งกำไรมีประโยชน์ต่อตลาดเงินทุน และระบบเศรษฐกิจในแง่ที่เป็นเครื่องส่งเสริมให้ตลาดหลักทรัพย์มีความคล่องตัวมากขึ้น ทำให้มีการซื้อขายหลักทรัพย์เปลี่ยนมือมากขึ้น เพราะนักเก็งกำไรเปลี่ยนแปลงกลุ่มหลักทรัพย์ที่ลงทุน (portfolio) ที่ตนถืออยู่เสมอ ทำให้มีตลาดสำหรับหลักทรัพย์ และพร้อมกันนั้นทำให้มีการกระจายการถือหุ้น ดังนั้นเมื่อตลาดหลักทรัพย์มีความเจริญ ส่งผลให้การระดมเงินออมจากประชาชนเข้าสู่ตลาดทุนสะดวก เงินทุนเพิ่มมากขึ้น การลงทุนขยายตัว มีการว่าจ้างแรงงานเพิ่มสูงขึ้น รายได้ประชาชาติสูงขึ้น เศรษฐกิจขยายตัวได้รวดเร็ว

ความสำคัญของการลงทุนในหลักทรัพย์ต่อระบบเศรษฐกิจ

การลงทุนในหลักทรัพย์เป็นองค์ประกอบสำคัญตัวหนึ่งที่จะทำให้ระบบเศรษฐกิจเจริญเติบโตได้เร็วมากขึ้น เช่น ถ้าภาวะเศรษฐกิจดี ผู้บริหารของธุรกิจเล็งเห็นว่าบรรยากาศการลงทุนดี สมควรที่จะลงทุนขยายกิจการ โดยการเพิ่มกำลังการผลิต รับพนักงานขายเพิ่มขึ้น

ถ้าการขยายกิจการนี้ได้กระทำอย่างเหมาะสม กำไรของกิจการจะเพิ่มมากขึ้น ราคาหลักทรัพย์ที่มีอยู่เดิมของธุรกิจนั้นจะสูงขึ้น ในการที่จะลงทุนเพิ่มขึ้น โดยการขยายขนาดการผลิต สร้างโรงงาน ฯลฯ เหล่านี้จะต้องใช้เงินทุน ซึ่งอาจหาได้จากแหล่งเงินทุนภายนอกโดยการออกหุ้นสามัญ หุ้นกู้ หรือกู้ยืมจากสถาบันการเงินต่าง ๆ ดังนั้นเมื่อผู้ลงทุนพิจารณาว่ากิจการสามารถทำกำไรได้สูงขึ้น ราคาหลักทรัพย์ของกิจการที่ออกมาก่อนแล้วมีราคาสูงขึ้น ก็พร้อมที่จะให้เงินทุนโดยการซื้อหลักทรัพย์ที่ออกมาใหม่ ดังนั้นธุรกิจก็เจริญเติบโตขึ้น มีการว่าจ้างแรงงานเพิ่มสูงขึ้น ทำให้ประชาชนมีรายได้สูงขึ้นมีกำลังซื้อสินค้าและบริการมากขึ้น เพราะฉะนั้นเศรษฐกิจก็ขยายตัวมากขึ้นเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่หนุนนำให้ระบบเศรษฐกิจเติบโตรวดเร็วขึ้น

ขั้นตอนการลงทุน (INVESTMENT PROCESS)

หลังจากที่เราได้ทำความเข้าใจแนวความคิดเกี่ยวกับการลงทุนในเรื่องผลตอบแทนที่ต้องการความแตกต่างระหว่างการลงทุนกับการเก็งกำไรและบทบาทของการลงทุนในหลักทรัพย์ที่จะมีต่อภาวะเศรษฐกิจแล้ว สิ่งต่อไปที่เราจะศึกษาคือกระบวนการหรือขั้นตอนในการลงทุนว่าถ้าเราสนใจที่จะลงทุนในหลักทรัพย์เราจะต้องมีภาระหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการอย่างไรบ้าง ซึ่งพอจะแบ่งขั้นตอนการลงทุนเป็น 2 ขั้นตอนใหญ่ ๆ ดังนี้ คือ

1. วิเคราะห์หลักทรัพย์ (Security Analysis)
2. บริหารกลุ่มหลักทรัพย์ลงทุน (Portfolio Management)

การวิเคราะห์หลักทรัพย์ (SECURITY ANALYSIS)

การที่ผู้ลงทุนนำเงินมาลงทุนในหลักทรัพย์ซึ่งเป็นงานที่ค่อนข้างยากแทนที่จะนำไปฝากออมทรัพย์กับธนาคาร ซึ่งเป็นการลงทุนที่ง่ายเพราะคาดหวังที่จะได้ผลตอบแทนมากกว่าการฝากออมทรัพย์กับธนาคาร โดยผลตอบแทนนั้นประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

1. ราคาขายหลักทรัพย์สูงกว่าราคาซื้อหรือเรียกว่า กำไรส่วนทุน (Capital Gain) และถ้าราคาขายต่ำกว่าราคาซื้อ เรียกว่า ขาดทุนส่วนทุน (Capital Loss)
2. ดอกเบี้ยหรือเงินปันผลจากหลักทรัพย์ขณะที่ถืออยู่ก่อนขายออกไป

ดังนั้นสิ่งที่ผู้ลงทุนสนใจในการวิเคราะห์หลักทรัพย์คือการพยายามที่จะคาดคะเนและวัดผลตอบแทนของหลักทรัพย์แต่ละตัว อย่างไรก็ตามการที่ผู้ลงทุนหวังที่จะได้ผลตอบแทนจากหลักทรัพย์มากกว่าการนำเงินไปฝากธนาคารซึ่งเป็นการลงทุนที่ง่าย สะดวก และปลอดภัย ผู้ลงทุนจะประสบกับความเสี่ยงที่ผลตอบแทนที่จะได้รับอาจน้อยไปจากที่คาดคิดไว้ เพราะฉะนั้นนอก

เนื่องจากความพยายามที่จะวัดผลตอบแทนแล้ว ผู้ลงทุนจะต้องประมาณความเสี่ยงด้วย

ดังนั้นการวิเคราะห์หลักทรัพย์ (Security Analysis) จึงหมายถึงกระบวนการที่พยายามจะวัดผลตอบแทนและความเสี่ยงของหลักทรัพย์แต่ละตัวเพื่อเป็นแนวทางไปสู่การบริหารกลุ่มหลักทรัพย์

การบริหารกลุ่มหลักทรัพย์ลงทุน (PORTFOLIO MANAGEMENT)

หลังจากการวิเคราะห์ผลตอบแทนและความเสี่ยงของหลักทรัพย์แต่ละตัวแล้ว ผู้ลงทุนก็จะคัดเลือกหลักทรัพย์ที่ให้ผลตอบแทนภายใต้ความเสี่ยงภัยที่ยอมรับได้ตามมาตรฐานที่ผู้ลงทุนตั้งเกณฑ์ไว้ หลักทรัพย์ที่ผู้ลงทุนคัดเลือกไว้นี้อาจมีเพียงหลักทรัพย์เดียวหรือหลาย ๆ หลักทรัพย์ เราเรียกกลุ่มหลักทรัพย์ที่คัดเลือกไว้ว่าเป็นกลุ่มหลักทรัพย์ลงทุน (Portfolio)

เมื่อได้คัดเลือกหลักทรัพย์ที่จะลงทุนแล้ว ผู้ลงทุนก็ต้องพิจารณาจัดสรรเงินทุนที่มีอยู่อย่างจำกัดว่าจะลงทุนในหลักทรัพย์แต่ละตัวมากน้อยเพียงใด ซึ่งสามารถจัดสรรได้หลายรูปแบบก่อให้เกิดกลุ่มหลักทรัพย์ลงทุนที่มีรูปแบบต่างกันทั้งในแง่ผลตอบแทนและความเสี่ยง ดังนั้นผู้ลงทุนก็ต้องวิเคราะห์กลุ่มหลักทรัพย์แต่ละกลุ่ม (Portfolio Analysis) ว่ามีผลตอบแทนและความเสี่ยงเป็นอย่างไร

หลังจากวิเคราะห์ผลตอบแทนและความเสี่ยงของกลุ่มหลักทรัพย์แต่ละกลุ่มแล้ว ผู้ลงทุนก็มาถึงขั้นตัดสินใจเลือกกลุ่มหลักทรัพย์ (Portfolio Selection) กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่เหมาะสมสอดคล้องกับความชอบของผู้ลงทุนเกี่ยวกับผลตอบแทนและความเสี่ยง

เมื่อได้ตัดสินใจเลือกกลุ่มหลักทรัพย์ลงทุนและดำเนินการลงทุนแล้ว ผู้ลงทุนก็ต้องคอยติดตามประเมินผล และแก้ไขกลุ่มหลักทรัพย์ลงทุนอยู่เสมอเพื่อให้การลงทุนนั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ผู้ลงทุนวางไว้

ขั้นตอนทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นหลังจากการวิเคราะห์หลักทรัพย์ (Security Analysis) เป็นขั้นตอนในการบริหารกลุ่มหลักทรัพย์ลงทุน (Portfolio Management)

ดังนั้นเนื้อหาของตำราเล่มนี้จะแบ่งออกเป็นสามส่วนใหญ่ ๆ ด้วยกัน โดยส่วนแรกตั้งแต่บทที่ 1 ถึงบทที่ 6 จะเป็นการปูพื้นฐานเกี่ยวกับการลงทุนโดยทั่ว ๆ ไปที่นักวิเคราะห์หลักทรัพย์ควรจะได้ทำความรู้ความเข้าใจให้เกิดแนวความคิดเกี่ยวกับการลงทุนให้เป็นไปในแนวเดียวกันกับผู้ลงทุนโดยทั่ว ๆ ไป หลังจากนั้นในตอนที่สองตั้งแต่บทที่ 7 ถึงบทที่ 13 จะเป็นการวิเคราะห์หลักทรัพย์ (Security Analysis) ซึ่งครอบคลุมถึงแนวความคิดต่าง ๆ ที่ใช้ในการ

วิเคราะห์เพื่อวัดอัตราผลตอบแทนและความเสี่ยง ขั้นตอน เทคนิคการวิเคราะห์แบบต่าง ๆ ใน ส่วนที่สามคือบทที่ 14 จะกล่าวถึงการบริหารกลุ่มหลักทรัพย์ (Portfolio Management) โดยมีวัตถุประสงค์เพียงเป็นการปูพื้นฐานความรู้ความเข้าใจในการบริหารกลุ่มหลักทรัพย์ในขั้นต้น เท่านั้น ถ้าผู้อ่านต้องการศึกษาเพิ่มเติมก็อาจจะหาอ่านได้จากหนังสือต่าง ๆ ที่ผู้เขียนได้ใช้ในการเรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ตามบรรณานุกรมท้ายเล่ม